

IREVOCABILĂ - nu a fost declarat nemis

ROMANIA
TRIBUNALUL PRAHOVA
SECTIA COMERCIALA SI DE
CONTENCIOS ADMINISTRATIV II
DOSAR NR. 4242/105/2009

SENTINTA NR.44

Sedinta publica din data de 2.02.2010

PRESEDINTE - STANISLAV IONEL
GREFIER -

Pe rol fiind judecarea actiunii avand ca obiect contestatie act administrativ fiscal formulata de reclamanta SC SRL, cu sediul in comuna , sat , nr.133, jud.PH impotriva paratei DGFP PH, cu sediul in Ploiesti, str.Aurel Vlaicu nr.22 jud.PH.

Dezbaterile si sustinerile partilor au avut loc in sedinta publica din data de 26.01.2010 care face parte integranta din prezenta, cand, instanta pentru a da posibilitatea reclamantei sa depuna concluzii scrise, a amanat pronuntarea la 2.02.2010 si ramanand in deliberare, a pronuntat urmatoarea sentinta ;

TRIBUNALUL :

Prin cererea inregistrata pe rolul acestei instante sub nr. 4242/105/2009, reclamanta SC SRL a solicitat anularea deciziei nr.127/4.08.2009 si anularea in parte a deciziei de impunere nr.1839/30.04.2009 si a raportului de inspectie fiscala nr.1839/30.04.2009 emise de catre DGFP Prahova, in sensul diminuării obligatiei de plata a impozitului pe profit cu suma de 19.340 lei si TVA cu suma de 30.413 lei. Totodata, reclamanta a solicitat si suspendarea executarii deciziei de impunere precizata, pana la solutionarea irevocabila a prezentei cauze.

In motivarea cererii, reclamanta a aratat ca redimensionarea bazei impozabile cu suma de 488.844 lei este nejustificata, aceasta majorare provenind eronat din 42.590 lei cheltuieli deductibile efectuate in anii fiscali 2005 si 2008 pentru intretinere si reparatii sediu social, care este si domiciliul administratorului, pentru care s-a calculat un impozit pe profit suplimentar de 6814 lei.

Reclamanta a mai învederat ca suprafața sediului social, rezultata din contractul de comodat încheiat de reclamanta cu administratorul, este de 220

mp, lucrările de reparatii și întreținere trebuind a fi suportate de către societate, astfel ca este greșită concluzia inspectorilor privind caracterul nedeductibil fiscal al acestora, ca reclamanta a înregistrat eronat în contul 371 cantitatea de 36100 l de motorină, în valoare de 115520 lei, aceasta trebuind a fi înregistrată în contul 3022, precum și ca au fost puse la dispoziția inspectorilor documente din care sa rezulte ca această cantitate a fost data în consum pentru autovehiculele societății, însă nu s-a ținut cont de ele, fiind nejustificată majorarea bazei impozabile cu suma de 78846 lei, pentru care s-a recalculat un impozit pe profit de 12616 lei.

S-a mai arătat ca în mod nejustificat reprezentanții paratei nu au dat dreptul de deducere pentru TVA de 8093 lei aferente lucrărilor de reparatii și întreținere, menționate anterior, și a calculat TVA suplimentar de 22320 lei pentru mărfuri constatate lipsa la inventariere (motorină), precum și ca organul fiscal a calculat TVA la o sumă ce include și la adaosul comercial de 38.672 lei și TVA neexigibilă de 22274 lei.

În dovedirea cererii, reclamanta a depus la dosar decizia nr.127/4.08.2007.

Prin întâmpinare, parata a solicitat respingerea acțiunii, ca neîntemeiată, motivat în esență de faptul ca obligațiile fiscale suplimentare, stabilite în sarcina de plată a reclamantei prin actele administrativ fiscale contestate, sunt legale și temeinice.

Parata a depus la dosar înscrisuri, respectiv actele administrativ fiscale contestate, cu anexe.

Deși legal citată, reclamanta nu s-a prezentat în instanța și nu a solicitat administrarea de probe.

La termenul de judecată din data de 26.01.2010, tribunalul a pus în discuția părții prezente cererea reclamantei de suspendare a executării deciziei de impunere nr.1839/30.04.2009, fata de care a rămas apoi în pronunțare, alături de fondul cauzei.

Examinând cererea de suspendare precizată, tribunalul constata ca reclamanta nu a invocat în cererea introductivă și nici nu a dovedit existența vreunor motive temeinic justificate, care sa impună suspendarea executării deciziei de impunere, și nici necesitatea evitării unei pagube iminente.

Tribunalul mai reține ca reclamanta, în calitate de titular al actului de sesizare, avea sarcina probei îndeplinirii condițiilor de admisibilitate a suspendării, prevăzute de art.14 al.1 din Legea nr.554/2004, sarcina pe care în cauza nu a îndeplinit-o, devenind astfel incidentă disp. art.1169 c.civ.

De altfel, așa cum s-a menționat anterior, reclamanta nici măcar nu a făcut vreo referință concretă la motivele de suspendare în cuprinsul cererii introductive, iar ulterior nu s-a mai prezentat în instanța la judecată cauzei.

Pentru aceste considerente, fata de dispozițiile art.15 raportat la art.14 al.1 din Legea nr.554/2004, tribunalul urmează sa respingă cererea reclamantei de suspendare a executării deciziei de impunere nr.1839/30.04.2009, ca neîntemeiată.

aplicare a disp. art. 145 al.2 lit.a si art.128 al.4 lit. d din Codul fiscal susținerile reclamantei nefiind dovedite.

De altfel, așa cum s-a arătat anterior, reclamanta a dat dovada de dezinteres in legătura cu judecata prezentei acțiunii, întrucât nu a solicitat si nu a administrat vreo proba, neprezentându-se in instanța.

In consecința, reținând ca actele administrativ fiscale contestate sunt legale si temeinice, având in vedere si considerentele exprimate anterior in legătura cu suspendarea executării deciziei de impunere, tribunalul urmează ca, potrivit art.18 din Legea nr.554/2004, sa respingă acțiunea reclamantei, ca neîntemeiata.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTARASTE**

Respinge actiunea formulata de reclamanta SC [redacted] SRL, cu sediul in comuna [redacted] sat [redacted], nr. [redacted], jud.PH impotriva paratei DGFP PH, cu sediul in Ploiesti, str.Aurel Vlaicu nr.22 jud.PH, ca neintemeiata .

Cu recurs in termen de 15 zile de la comunicare .

Pronuntată in sedinta publică, azi, 2.02.2010.

PRESEDINTE

[redacted]

GREFIER

[redacted]

RED. SI

4EX/16.02.2010

În ce privește fondul cauzei, tribunalul retine ca reprezentanții paratei au efectuat, la solicitarea Gărzii Financiare Prahova, o inspecție fiscală la sediul reclamantei, având ca obiect verificarea modului de determinare, evidențiere și virare a impozitului pe profit pentru perioada 1.01.2005 – 31.12.2008 și TVA pentru perioada 1.01.2005 – 28.02.2009.

Inspecția fiscală s-a finalizat prin raportul de inspecție fiscală parțială din data de 23.04.2009, înregistrat la nr.1839/30.04.2009, prin care s-au stabilit în sarcina de plată a reclamantei obligații fiscale suplimentare de 584.077 lei, constând în impozit pe profit și TVA suplimentar, cu majorări și penalități aferente, precum și amenzi.

În baza raportului de inspecție fiscală parțială precizat, s-a emis decizia de impunere nr. 1839/30.04.2009, pentru suma de 78215 lei impozit pe profit și majorări de întârziere de 59873 lei, precum și TVA suplimentar de 306806 lei și majorări de întârziere de 123683 lei.

Reclamanta a contestat în parte decizia de impunere, pentru suma totală de 58.868 lei – reprezentând 19.430 lei diferența de impozit pe profit cu 2968 lei majorări de întârziere aferente și 30413 lei TVA suplimentar cu 6057 majorări de întârziere aferente, însă contestația sa a fost respinsă, ca neîntemeiată, prin decizia paratei nr.127/4.08.2009.

Din examinarea actelor administrativ fiscale menționate anterior, tribunalul retine - în ce privește cheltuielile cu materialele utilizate la modernizarea locuinței administratorului – ca în mod corect parata a făcut aplicarea disp. art.21 al.1 și al.4 lit.e din Legea nr.571/2003, câtă vreme reclamanta nu a făcut dovada (nici la momentul controlului și nici în instanța) existenței vreunui contract care să justifice suprafețele puse la dispoziția societății. Astfel, deși în acțiune reclamanta a făcut referire la un contract de comodat, totuși nu a făcut dovada acestuia, devenind incidente disp. art.1169 c.civ.

În ce privește lipsa mărfurilor din gestiune constatată de către organele de control, având în vedere atitudinea procesuală a reclamantei, menționată anterior, tribunalul constată ca fiind justificată opinia paratei, conform căreia reclamanta nu a făcut dovada existenței documentelor justificative care au stat la baza înregistrării eronate în contabilitate și nici procesul verbal de inventariere întocmit conform dispozițiilor OMFP nr.1753/2004.

Totodată, se poate retine ca fiind corectă susținerea paratei, conform căreia contabilă reclamantei a susținut cu ocazia controlului ipoteza lipsei mărfurilor din gestiune, iar nu pe cea a unei erori de înregistrare contabilă, iar reclamanta nu a făcut în cauză nici o dovadă a susținerilor sale, devenind de asemenea, incidente disp. art.1169 c.civ.

Având în vedere situația menționată anterior, tribunalul consideră ca, în mod corect, punzător, și TVA deductibilă, TVA colectată și majorările de întârziere aferente au fost legale și temeinic calculate, parata făcând o corectă